

Λίλα Παντελίδου

LAST VEGAS

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία

Αθήνα 2022

Η Λίλα Παντελίδου γεννήθηκε το 1993 στη Δράμα. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ελληνικής Φιλολογίας ΑΠΘ και της Ανώτερης Δραματικής Σχολής Ανδρέας Βουτσινάς.

Τηλέφωνο επικοινωνίας : 6981157792

Email: lila_drama@hotmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2021 – Μάιος 2022) με εισηγητές τους κ.κ. Θανάση Τριαρίδη, Ανθή Τσιρούκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη .

Το θεατρικό έργο *Last Vegas* της Λίλας Παντελίδου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons

BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

«Πρέπει να εμπιστεύεσαι και να πιστεύεις τους ανθρώπους, αλλιώς η ζωή γίνεται ανυπόφορη»

Άντον Τσέχωφ.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Δύο αδέρφια, ο Θοδωρής και ο Χάρης διατηρούν το “last vegas,” ένα παρακιμακό μπαρ στο κέντρο της Αθήνας. Προκειμένου να γλιτώσουν από τη χρεοκοπία, κατά καιρούς δοκιμάζουν διάφορους παράνομους τρόπους για να βγάλουν χρήματα, πετυχαίνοντας ακριβώς το αντίθετο. Ο άστεγος πειρατής, – ένας άστεγος που ζει έξω από το μαγαζί και έχει πιάσει φιλίες με τον μεγαλύτερο αδερφό- προτείνει στον Θοδωρή να κάνουν παράνομο εμπόριο μεταναστών για να ξεχρεώσουν το μαγαζί, παράλληλα συνωμοτεί κρυφά με το Χάρη -το μικρότερο αδερφό- να βγάλουν από τη μέση το Θοδωρή και να κρατήσουν το μπαρ για την πάρτη τους. Στη πραγματικότητα, ο άστεγος προσπαθεί να ξεγελάσει τα δύο αδέρφια, να τα παγιδεύσει για να τους φάει το μαγαζί. Τα αδέρφια όμως, αρχίζουν να τον υποψιάζονται και έτσι αποφασίζουν να του την στήσουν κρυφά. Όλοι κινούνται εναντίον όλων, μπλέκοντας σε τραγελαφικές καταστάσεις, καταφέροντας να μη πετύχουν απολύτως τίποτα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Θοδωρής: 40-50 ετών

Χάρης: 30-40 ετών

Άστεγος Πειρατής: 70+ ετών

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

«Το φαγητό μπαίνει στο φούρνο»

Ο Χώρος είναι το εσωτερικό ενός παρατημένου μπαρ. Σκόρπια κουτάκια μπίρας στο πάτωμα. Βελούδινοι καναπέδες και ρετρό τραπεζάκια. Ένα αραχνιασμένος πολυέλαιος. Η γιγαντοαφίσα της Σοφίας Λόρεν που τρώει μακαρόνια, καθραρισμένη στον τοίχο πίσω από το μπαρ. Από πάνω της μία φωτεινή επιγραφή που γράφει “LAST VEGAS”. Μια βιβλιοθήκη-αντίκα με παράξενα διακοσμητικά. Ένας ανθρώπινος σκελετός ανατομίας. Μισοκαμένα χριστουγεννιάτικα λαμπάκια που αναβοσβήνουν οστερικά πάνω στον πάγκο του μπαρ.

Τοπίο ξεχασμένης αίγλης με αρκετές δόσεις κίτς.

Η πόρτα ανοίγει. Μπαίνει μέσα ένας ρακένδυτος, μεθυσμένος άντρας, που φορά καπέλο πειρατή, κόκκινο παλτό, μαύρο παντελόνι, άσπρο πουκάμισο. Σιγοτραγουδά ανακατεμένους στίχους από χριστουγεννιάτικα τραγούδια και κάλαντα. Κάνει δυο βήματα και παραπατά πάνω σε ένα κουτάκι μπίρας. Το σηκώνει και πίνει τις τελευταίες σταγόνες.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ : Θα με φάνε τα βατράχια της Βουδαπέστης. Αυτός θα είναι ο τέλειος θάνατος για μένα. (Κάνει λίγα βήματα και πέφτει πάνω στο πάγκο του μπαρ. Βλέπει την αφίσα της Σοφίας Λόρεν με τα μακαρόνια) Καλή όρεξη κούκλα. Αν κάνατε και σεις ωραία μύρα, φθηνή, θα δεχόμουν ευχαρίστως να πεθάνω στη Νάπολι. Τρότσιιι. Ήρθα.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Θα βγάλεις το σκασμό ρε φίλε να κοιμηθούμε; (Σηκώνεται πίσω από το μπαρ και ακουμπά το μαξιλάρι του στον πάγκο)

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ : Νευράκια έχει ο δικός σου. (Στην αφίσα της Σοφίας) Τι έγινε μικρέ μου Τρότσι;

ΘΟΔΩΡΗΣ : Είναι η τελευταία φορά που σε αφήνω να κοιμηθείς εδώ μέσα. Από αύριο τέλος. Και σταμάτα επιτέλους να με λες Τρότσι.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αύριο είναι Χριστούγεννα Λέον Τρότσι μου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θοδωρή με λένε!

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αύριο είναι τα γενέθλια του μικρού Χριστούλη Τέοντορ Τρότσι μου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, δε τρώγεσαι με τίποτα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αν με πετάξεις στο δρόμο, θα είναι σα να πετάς και κείνον μαζί. Ένα βρέφος, ολομόναχο να ξεπαγιάζει στο κρύο και τους κινδύνους της νύχτας... Σου πάει η καρδιά;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δεν έχει ανάγκη ο μικρός Χριστούλης θα βρει τρόπο να επιβιώσει. Τι σιατά θεός είναι.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Πως μιλάς έτσι για το μικρό Χριστούλη;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί θα παρεξηγηθεί;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Είσαι άθεος Τεοντόρ μου;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είμαι άπνος τρικολόρ μου. *(Κοιτώντας τα ρούχα του)*

Ήσυχια τώρα. Σε λίγες ώρες ξυπνάω. Καληνύχτα και φεύγοντας κλείσε καλά την πόρτα.

Μικρή Σιωπή. Ο Θοδωρής παίρνει το μαξιλάρι. Ο άστεγος παίρνει την κουβέρτα, τυλίγεται. Ανεβαίνει πάνω στον καναπέ. Παίρνει δύο τενεκεδάκια μύρας και τα χτυπά σαν τρίγωνο.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άγια μύραααα σε προσμένουν με χαράααα οι χριστιανοί. *(Τραγουδά παράφωνα)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι θα γίνει!

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Σε παρακαλώ, *(Κατεβαίνει από τον καναπέ και παραπατάει)* λυπήσου το μικρό προλετάριο φίλο σου και άσε με να μείνω λίγο ακόμα στο μαγαζί. Μέχρι να φύγουν τα πολλά τα κρύα. Μετά θα ξεκουμπιστώ στο υπόσχομαι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρεις πόσες φορές έχω ακούσει αυτή την υπόσχεση;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτή τη φορά το εννοώ. Θα φύγω. Θα πάω να δουλέψω σεζόν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Που θα πας;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Στη Μυτιλήνη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στη Μυτιλήνη;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ναι. Βρήκα μια ταβέρνα που ζητάνε σερβιτόρους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και θα πας εσύ, μέχρι την Μυτιλήνη, που από τα μεθύσια δε μπορείς να σηκώσεις τασάκι, για να δουλέψεις σέρβις; Σε ποιον τα πουλάς αυτά;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Είμαι αποφασισμένος. Είναι καλή ευκαιρία. Θα μου παρέχει και στέγη και φαγητό και δυο ρεπά την εβδομάδα και ό,τι πιω κερασμένο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άρα, ευκαιρία για να μπειροπίνεις πάλι.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Θα κάνω αποτοξίνωση. Το καλοκαίρι δεν πίνω πολύ. Με καίει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο ήλιος;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Η βότνια.

Μικρή σιωπή. Ο Θοδωρής τον παρατηρεί καχύποπτα

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε μου λες, το καπέλο που το βρήκες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτό είναι το άλλο που ήθελα να σου πω...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ένα-ένα μου τα πετάς σήμερα, για λέγε.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αν σου πω, θα με αφήσεις να μείνω;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Όχι. Καληνύχτα

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Έχει να κάνει με το θέμα μας!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ποιο θέμα μας;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τη μεγάλη μας μπίζνα. Τέοντορ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε σου είπα να μην αναφέρεις τίποτα για αυτό εδώ μέσα; *(Τον πιάνει από το λαιμό)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Καλά, καλά, ηρέμησε, αφού μόνοι είμαστε!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και οι τοίχοι έχουν αυτιά. *(Τον αφήνει απότομα)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εντάξει. Θα στο πω συνθηματικά τότε. Έχω βρει τρόπο, για να βάλεις στο φούρνο, το φαγητό που ετοιμάζεις εδώ και καιρό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δηλαδή;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εύκολα και γρήγορα φράγια. Μέσα σε μια βδομάδα, θα έχεις ξεχρεώσει και θα σου περισσεύουν κιόλας για να τραβήξεις μια ωραία ανακαινισούλα εδώ μέσα.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Η Μυτιλήνη. Τι υπάρχει πολύ τα τελευταία χρόνια στη Μυτιλήνη;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρω γω; τουρίστες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Όχι, όχι. Έχει να κάνει με τη θάλασσα. Έρχονται μαζί... Από μακριά...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρω γω; Σαρδέλες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ : Όχι ρε.. Έρχονται με βάρκες... Από απέναντι...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αποκλείεται... *(Καταλαβαίνει τι εννοεί)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Γιατί όχι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτό ξέχνα το.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Γιατί όχι!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε έχεις τρελαθεί τελείως;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Παράνομο εμπόριο μεταναστών. ΤΑ φράγκα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Με τέτοια δε μπλέκω εγώ.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μα δε θα μπλέξεις εσύ. Εγώ θα μπλέξω. Αν γίνει κάτι, που δε θα γίνει..Εμένα θα πιάσουν. Τον καπετάνιο της βάρκας. *(Βγάζει το καπέλο πειρατή και κάνει μια υπόκλιση)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε αυτά είναι σοβαρά πράγματα. Είπαμε να βάλουμε καμιά Ρωσίδα να χορεύει στο μαγαζί, άντε να στήσουμε και κανένα μπαρμπούτι, αλλά αυτό που μου λες είναι άλλο. Δε θέλω μπλεξίματα με το νόμο.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ποιον νόμο ρε φίλε, αφού εμείς με αλλοδαπούς θα καταγινόμαστε.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Ε και;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άλλη χώρα, άλλοι νόμοι. Οι δικοί μας οι νόμοι έχουν φτιαχτεί από Έλληνες για Έλληνες. Σωστά;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρω γω;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άρα τι τους νοιάζει; Εδώ ρε φίλε δε νοιάζονται για τους δικούς μας, θα ασχοληθούν τώρα και με τους ξένους;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τώρα μιλάς σαν πατριώτης.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Καθόλου πατριώτης. Σε πληροφορώ ότι αυτή η κίνηση θα είναι γροθιά στο στομάχι του καπιτάλα. Όλα για όλους.

Αλληλεγγύη. Θα τους παίρνουμε τους ανθρώπους όμορφα και ωραία με τη βάρκα μας και θα τους περνάμε απέναντι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κάτι σαν ντελίβερι δηλαδή.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μη μειώνεις τη σοβαρότητα της πράξης.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε συ κάτσε λίγο, αυτοί από Τουρκία δεν έρχονται; Τι θα κάνουμε; Θα τους ξαναγυρίζουμε πίσω;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Γιατί κολλάς και βάζεις εμπόδια στον εαυτό σου; Όπου θέλουν θα τους πηγαίνουμε τους ανθρώπους. Μπορεί να θέλουν να πάνε Αφρική για παράδειγμα. Μπορεί επίσης να το μετάνιωσαν και να θέλουν να γυρίσουν πίσω. Που είναι το κακό; Εσύ όταν ψωνίζεις κάτι και δε σου αρέσει δεν το επιστρέφεις πίσω; Εμείς θα κάνουμε αυτό που θέλει ο πελάτης. Θα είμαστε οργανωμένη επιχείρηση, το μόνο που μένει, είναι να βρούμε όνομα για τη βάρκα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε συ είναι πολύ επικίνδυνο.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Να την πούμε Ντόρα; Ή Μαρία; Ή μήπως κάτι αρχαιοελληνικό; Άδωνις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σιγά μη την πούμε και Αλέκα. Ξεκόλλα τα μυαλά σου. Δεν είναι αστεία πράγματα αυτά. Αν μας πιάσουν;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αν μας πιάσουν θα κάνουμε ότι είμαστε δικοί τους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σύριοι;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Σύριοι, Αφγανοί, Πακιστανοί ό,τι κάτσει. Κάθε βδομάδα θα έχει άλλο εμπόρευμα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε ξέρω να μιλάω τη γλώσσα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτό εύκολο. Θα το παίζουμε μουγγοί.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κι αν μας καταλάβουν; Αν μας προδώσουν;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μα δεν τους συμφέρει. Και αυτοί να φύγουν θέλουν, τι νομίζεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε αυτοί είναι μουσουλμάνοι δεν αστειεύονται. Αν είναι κανένας τζιχαντιστής ανάμεσα τους;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ρε άνθρωπο που δε τρώει χοιρινό μην το φοβάσαι! Και στην τελική, θα κάνουμε συμφωνία να μεταφέρουμε μόνο γυναίκες. Αυτές δεν τις λογαριάζουν και πολύ...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Λες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Λέω. Γυναίκες. Αν τις δεις, όλες ίδιες είναι με τη μαντίλα. Δε θα χρειάζεται να μάθουμε και τα ονόματα τους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Λες ε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ε, ναι σου λέω. Αν θέλουμε να τις πούμε κάτι, θα τις φωνάζουμε με το χρώμα της μαντίλας τους. Και άμα σ' αρέσει και καμιά...

ΘΟΔΩΡΗΣ : Το παρατραβάς.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άμα είπα. Αλληλεγγύη σε όλα δεν είπαμε;

Μικρή Σιωπή

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τέλος πάντων. Άσε με να το σκεφτώ. Είναι περίπλοκο. Εσύ στο μεταξύ, κράτα το στόμα σου κλειστό. Καληνύχτα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ : Καληνύχτα... πασά μου! (*Περιοιχτικά*)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καληνύχτα βραχνά μου!

Ο Θοδωρής ξαπλώνει πίσω από το μπαρ και ο άστεγος στον καναπέ. Ο άστεγος, κοιτάζει την βιβλιοθήκη. Παρατηρεί τον ανθρώπινο σκελετό ανατομίας.

Τι κοιτάς ρε ψηλέ; (*Στον σκελετό*) Αυτόν τον είχατε; (*Στο Θοδωρή*)

Πολλή πλάκα έχει. Μου αρέσουν πολύ αυτά τα παράξενα που βάζουν στα σπίτια. Εγώ αν είχα σπίτι θα το είχα τίγρια στις αντίκες. Γραμμόφωνα, ραδιόφωνα, κασετόφωνα. Μία φωτογραφία του βασιλιά πάνω από το τζάκι... Αλλά δεν έχω σπίτι. Ξέρεις, ένας λόγος που γουστάρω κουμμουνισμό είναι γιατί όλα είναι για όλους. Εγώ δηλαδή είμαι άστεγος, αν όμως έρθει η κουμμούνα όλο και κάπου θα βρω να βολευτώ... Καμιά φορά βέβαια νιώθω τύψεις. Δεν είμαι πολύ πιστός στις ιδέες μου. Βολεύομαι ο μαλάκας για την επιβίωση. Να, καλή ώρα αυτή η ιδέα για το εμπόριο που σου πρότεινα. Δε ξέρω. Τι γνώμη θα είχε ο Μαρξ για μένα αν το μάθαινε; Θοδωρή κοιμήθηκες; (*Δεν απαντάει*)

Πάω λίγο έξω να κάνω ένα τσιγάρο. Μην ανησυχήσεις αν ξυπνήσεις και δε με βρεις.

Βγαίνει. Παίρνει Τηλέφωνο. Αλλάζει ύφος. Σοβαρεύει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Έλα, όλα οκ εδώ. Σχεδόν τον έπεισα. Το φαγητό μπήκε στο φούρνο.

Τέλος σκηνης.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

«Ο τυχαίος θάνατος ενός μπαλονιού»

Στο μπαρ το επόμενο πρωινό. Ο Χάρης κάθεται στο τραπέζι και φουσκώνει μπαλόνια. Τα δένει κόμπο και τα πετάει στο πάτωμα. Μπαίνει ο Θοδωρής κρατώντας ένα φουσκωτό Άγιο Βασίλη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Χοχοχο! Καλά Χριστούγεννα μικρό μου ελαφάκι. *(Μιμούμενος τον Άγιο Βασίλη)*

ΧΑΡΗΣ: Ε, όχι και μικρό...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ήσουν καλό ελαφάκι φέτος;

ΧΑΡΗΣ: Το καλύτερο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τότε σου έχω ένα πολύ ξεχωριστό δωράκι. Χοχοχο! Εμένα!

ΧΑΡΗΣ: Μοιάζεις με ανώμαλο γέρο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, όχι και γέρο. *(Εξακολουθεί να μιμείται τον Άγιο Βασίλη)*

ΧΑΡΗΣ: Μοιάζεις με ήρωα αποτυχημένης πορνό ταινίας.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά σταματάω. *(Πετάει κάτω τον Άγιο Βασίλη)* Τι κάνεις εκεί;

ΧΑΡΗΣ: Αποικτώ νέα ταλέντα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φουσκώνοντας μπαλάκια;

ΧΑΡΗΣ: Μπαλόνια! Θέλω να μάθω να κάνω κατασκευές.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εδώ δεν έχουμε να φάμε και εσύ μου παριστάνεις τον κλόουν.

ΧΑΡΗΣ: Όταν ήμασταν μικρά η μαμά δε με άφηγε να μάθω να φτιάχνω κόμπους. Δεν ήθελε να φουσκώνω μπαλόνια, θυμάσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φουσκώνεις τα μπαλόνια τέρμα και λίγο πριν σκάσουν, αφήνες απότομα όλο τον αέρα να αδειάσει. Σαν σεξ που δε φτάνει ποτέ σε κορυφή. Το θυμάμαι.

ΧΑΡΗΣ: Τώρα όμως έμαθα. Δες. Μπορώ να το κάνω μέσα σε τρία δευτερόλεπτα. *(Δένει πολύ γρήγορα έναν κόμπο στο μπαλόνι)*

Ο Θοδωρής γυρνά πλάτη. Έπειτα, απότομα σκάει με το πόδι ένα μπαλόνι.

ΧΑΡΗΣ: ΜΗ. Γιατί το έκανες αυτό; Το σκότωσες.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ω! Λυπάμαι. Ήταν ατύχημα. *(Ειρωνικά)*

ΧΑΡΗΣ: Πάντα αυτό κάνεις. Σιοτώνεις ό,τι αγαπώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σιγά ρε μαλάκια ένα μπαλόνι έσκασα πως κάνεις έτσι.

ΧΑΡΗΣ: Είσαι δολοφόνος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(Παίρνει τον Άγιο Βασίλη)* Είμαι ο φονιάς των μπαλονιών Χοχοχο!

ΧΑΡΗΣ: Δεν είναι αστείο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Να. Ορίστε. *(Παίρνει ένα μπαλόνι και το φουσκώνει μεμιάς.)* Στο χαρίζω. Ευχαριστημένος;

Μικρή Παύση. Ο Χάρης δένει κόμπο το μπαλόνι και το πετάει στον αέρα.

ΧΑΡΗΣ: Σκέφτηκες ποτέ που πάνε τα μπαλόνια όταν σιάνε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στα σκουπίδια...;

ΧΑΡΗΣ: Όχι το υλικό... ο αέρας.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρω γω. Στην ατμόσφαιρα; Στην τρύπα του όζοντος;

ΧΑΡΗΣ: Στον ουρανό! Σαν τους πεθαμένους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άρχισες πάλι τις μεταφυσικές μαλακίες σου. *(Κάνει να φύγει)*

ΧΑΡΗΣ: Όλες οι ψυχές που φεύγουν πάνε στον ουρανό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, μετά συναντάνε τον Άγιο Πέτρο και αν ήταν καλά παιδάκια τους δίνει γλειφιτζούρι και τους στέλνει σε σουίτα στον παράδεισο. Έλα ρε Χάρη, αυτές τις παπάτζες, μας τις μαθαίνανε στο δημοτικό. Ξειόλλα.

ΧΑΡΗΣ: Δηλαδή το αποκλείεις να υπάρχει ζωή μετά θάνατον;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ακόμα και να υπάρχει δε θα το μάθουμε ποτέ.

ΧΑΡΗΣ: Υπάρχει και η Δευτέρα παρουσία.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι την όρεξη σου είχε ο Χριστός νομίζεις. Μια φορά κατέβηκε στη γη και τον σταύρωσαν. Δεύτερη ζωή δεν έχει Χαρούλη μου πάρτο απόφαση.

Μικρή παύση. Ο Χάρης κάνει να φουσκώσει το τελευταίο μπαλόνι, γλιστράει από το στόμα του και πέφτει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πάντως. Αν αυτό το μπαλόνι είχε ψυχή, μάλλον θα ήταν γυναικείας φύσεως... Το δες πως έφυγε, απότομα και τσατισμένα. *(Γελάει)*

ΧΑΡΗΣ: Αυτό το μπαλόνι ίσως αυτοκτόνησε. Όπως η μαμ..

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σταμάτα. (*Απότομα.*)

ΧΑΡΗΣ: Γιατί δε θες να μιλάμε ποτέ για αυτό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί κάθε φορά που ανοίγει η συζήτηση, λες βλακείες.

ΧΑΡΗΣ: Λέω όσα μας είπαν οι γιατροί.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε περιμένω από κανένα γιατρούδακι να μου πει από τι έφυγε η μάνα μου. Ανακοπή ήταν. Τέλος συζήτησης.

ΧΑΡΗΣ: Και τα χάπια που κολυμπούσαν στο στομάχι της; Αυτά τι ήταν;

Μπαίνει ο Άστεργος πειρατής.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

«Με τα μάτια της ψυχής»

Ο άστεγος πειρατής μπαίνει στη σκηνή, διακόπτοντας απότομα την συζήτηση. Φορά πάντα το καπέλο του πειρατή αλλά αυτή τη φορά έχει βάλει και μαύρα γυαλιά ηλίου. Μόλις δει τον Θοδωρή και τον Χάρη, αλλάζει στάση σώματος και αρχίζει να παριστάνει τον τυφλό.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αόμματος. Μια βοήθεια παρακαλώ. Δε βλέπω με τα μάτια της ζωής, βλέπω με τα μάτια της ψυχής. Ό,τι έχετε ευχαρίστηση καλοί μου κύριοι.

ΧΑΡΗΣ: Αυτός από πότε τυφλώθηκε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι κάνεις εκεί ρε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: *(Ακόμα πιο δραματικά, πλησιάζοντας τον Θοδωρή)*

Αόοοοομματος!!

Ο άστεγος πειρατής, τους πλησιάζει και με ύφος νικητή ξεκινά να βγάζει από τις τσέπες του ρυζογκοφρέτες.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τέσσερις, Πέντε. Έξι, Επτά, Οκτώ, και.... *(Βγάζει ένα σακουλάκι ρύζι)* Τατάν!!! Και ρυζάκι!

ΧΑΡΗΣ: Πόλεμος έρχεται;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι είναι αυτά;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δε βλέπεις τι είναι; Έφερα να φάμε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο κόσμος σήμερα τρώει γαλοπούλα και μελομακάρωνα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ε, τι να κάνουμε μικρέ μου Τρότσι αυτά μου δώσανε. Τράβα και σύ να παίζεις τον τυφλό να δούμε τι θα κερδίσεις!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ζητιάνεφες;

ΧΑΡΗΣ: Αφού δεν έκλεψε πάλι καλά να λες.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Επίκληση στο συναίσθημα του κοινού θα το έλεγα. Είναι πιο εύηχο.

ΧΑΡΗΣ: Επίκληση στο παπατζιλίκι σου θα το έλεγα. Είναι πιο αντικειμενικό!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Παρίστανες τον τυφλό για να σε λυπηθούν; Δε ντρέπεσαι καθόλου;

ΧΑΡΗΣ: Εδώ δε ντρέπεσαι εσύ που κάνεις παρέα μαζί του.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Γιατί να ντραπώ; Πρώτα απ' όλα έχω όντως πρόβλημα με τα μάτια μου. *(Βγάζει τα γυαλιά)* Δε ξέρω αν το βλέπεις, έχω βγάλει κριθαράκι. Επίσης δεν τους υποχρεώνω. Εγώ κάθομαι έξω από το σούπερ μάρκετ. Κάνω το σκετς μου, και όποιος θέλει να δώσει, δίνει. Άλλωστε σήμερα είναι Χριστούγεννα. Ο κόσμος κάνει δώρα. Αυτό το ρύζι είναι μια έμπρακτη χριστιανική πράξη αγάπης και αλληλεγγύης.

ΧΑΡΗΣ: Μπασμάτι thanks giving!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Χριστέ μου, με τη μαφία έχω μπλέξει!

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Καθόλου μαφία Τρότσι μου. Όλα νόμιμα. Όλα με το ταλέντο μου τα κερδίζω. Αν είχαμε κουμμούνα βέβαια, δε θα χρειαζόταν να μπαίνω σε αυτή τη διαδικασία. Δε φταίω εγώ. Ο καπιταλισμός φταίει.

ΧΑΡΗΣ: Άρχισε πάλι το μανιφέστο του.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και που βρήκες ανοικτό σούπερ μάρκετ Χριστουγεννιάτικα;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: *(Με ύφος ειδήμονα)* Σε παρακαλώ, αγόρι μου! Για κανένα τυχαίο με πέρασες;

Μικρή Παύση. Χαμηλόφωνα.

Πήγα στους Κινέζους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πήγες στους Κινέζους;

ΧΑΡΗΣ: Πήγες μέχρι τους Κινέζους και δεν έφερες ένα σούσι να φάμε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Η china town είναι ανοικτή.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σωστά. Οι Κινέζοι δεν είναι χριστιανοί δεν γιορτάζουν σήμερα.

ΧΑΡΗΣ: Αυτοί και να γιορτάζαν πάλι ανοικτοί θα ήταν. Οι Κινέζοι είναι σαν τα φαρμακεία. Πάντα υπάρχει ένας εφημερεύον.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εργάτες του λαού είναι οι σύντροφοι Κινέζοι Τρότσι μου. Στη λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας ανατράφηκαν, όχι στο μπουρδέλο το δικό μας.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, όχι και μπουρδέλο.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μπα; Από πότε έγινε ο Τρότσι μου φιλέλληνας; Μικρέ Λένιν *(Στο Χάρη)* Τι λέει αυτός;

ΧΑΡΗΣ: Αυτός πάντα έτσι ήταν. Πήγαινε όπου έχει το συμφέρον του.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δωσίλογε!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δωσίλογος εγώ; Που σε αφήνω να κοιμάσαι κάθε βράδυ στο μαγαζί ΜΟΥ; (Θιγμένα)

ΧΑΡΗΣ: Όχι και «σου»!

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άλλο η φιλοξενία. Αυτό το κάνεις επειδή είσαι σύντροφος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τελικά τι είμαι;

ΧΑΡΗΣ: Μαλάκας!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μαλάκας είμαι ε;

ΧΑΡΗΣ: Σαν μικρός αδερφός θα πρέπει να σου πω όχι. Σαν συνétairos θα πρέπει να σου πω ΝΑΙ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τώρα όμως που θα γίνω εφοπλιστής και θα με παρακαλάς να σου δώσω μερίδιο από τα κέρδη μου θα δεις εσύ...

ΧΑΡΗΣ: Τι θα γίνεις;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τι θα γίνεις; (Με νόημα «σκάσε»)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εφοπλιστής συνεταιράκι μου. Ολόκληρη βάρκα δε θα αγοράσω; Λες να βάλουμε και το μικρό στη μπίζνα;

ΧΑΡΗΣ: Ποια μπίζνα;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Το μικρό Στάλιν;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, το Χάρη.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αποκλείεται. Ξέχασε το. Δε πιστεύω να του είπες τίποτα;

ΧΑΡΗΣ: Για ποιο πράγμα ρε παιδιά;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πότε να προλάβω;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δε πρόκειται να του πούμε τίποτα για τη βάρκα ούτε για τους πρόσφυγες. Ξέχνα το.

ΧΑΡΗΣ: Ε, σόρρυ να σας θυμίσω ότι είμαι εδώ και ακούω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ούτε για τα χαρέμια;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Κυρίως για τα χαρέμια.

ΧΑΡΗΣ: Θα φέρετε χορεύτριες στο μαγαζί;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Θα προδώσουμε την ιδέα μας στο μικρό Στάλιν; Έχεις τρελαθεί;

ΧΑΡΗΣ: Πάντως αν φέρετε χορεύτριες προτιμώ τις Ουκρανές. Μας φέρνουν φθηνή βότκα από την πατρίδα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Φθηνή βότκα; *(Με ενθουσιασμό)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί να μη μπει και ο αδερφός μου στη μπίζνα; Αφού είναι δικός μας.

Μικρή παύση. Κοιτιούνται όλοι μεταξύ τους.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Πλησιάζει απειλητικά τον Θοδωρή

Τι είπες;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι είπα; Ότι ο αδερφός μου είναι δικός μας άνθρωπος.

ΧΑΡΗΣ: Έχουμε το ίδιο DNA.

Ο Άστεγος πειρατής κολλάει το μέτωπο του στο μέτωπο του Θοδωρή και τον πιάνει νευρικά από τους ώμους

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άκου μικρέ, σε αυτές τις δουλειές δεν υπάρχουν δικοί μας το κατάλαβες; Ακόμα και η ίδια σου η μάνα, αν μυριστεί φράγκα είναι ικανή να σε θάψει ζωντανό το κατάλαβες;

ΧΑΡΗΣ: Εμάς η μάνα μας έχει πεθάνει, άρα ευτυχώς δεν διατρέχει κίνδυνος. *(Προσπαθεί να τον απομακρύνει, τον τραβά πίσω αλλά τον σπρώχνει)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αν δε θες λοιπόν να γίνουμε τροφή για τα ψάρια του Αιγαίου, σταμάτα να κάνεις μαλακίες και κάνε ο,τι σου λέω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πάρε τα χέρια σου από πάνω μου βρωμιάρη. *(Τον σπρώχνει)* Ο,τι γουστάρω θα κάνω. Δε θα μου κάνεις εσύ κουμάντο.

ΧΑΡΗΣ: Σιγά μωρέ και συ. Σου θίξαμε τον εγωισμό, ήρεμα! *(Προσπαθεί να τον ηρεμίσει τον τραβά πίσω αλλά εκείνος τον σπρώχνει)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: ΕΓΩ είμαι το αφεντικό εδώ μέσα.

ΧΑΡΗΣ: Ε, όχι μόνο ΕΣΥ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ σε αφήνω να κοιμάσαι και να πίνεις τζάμπα, εγώ αποφασίζω κατάλαβες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Σιγά τη φιλοξενία που μου προσφέρεις. Μισή μπύρα κατουρηλιό και ένα πάτωμα πιο βρώμικο και από τη μασχάλη σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αφού δε σου αρέσει πάρε δρόμο γρήγορα μη σου σπάσω τη μούρη γιαβόσκατο.

ΧΑΡΗΣ: Καλέ τι λεξεις είναι αυτές.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σκάσε και συ σπιούνε.

ΧΑΡΗΣ: ΣΠΙΟΥΝΟΣ ο αδερφούλης; γιατί;

Ο Θοδωρής τον κοιτά νευριασμένος, κάνει να φύγει, φτάνει στην πόρτα και έπειτα γυρνάει απότομα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πάω έξω να πάρω λίγο αέρα. Μέχρι να γυρίσω να τον έχεις διώξει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δε θα με διώξει, θα φύγω μόνος. Μην ανησυχείς δε θα κάνω κακή κριτική στο μαγαζάκι σου. Πέντε αστεράκια θα του βάλω (τον μουντζώνει) στο tripadvisor.

Ο Θοδωρής πάει να του ορμήξει αλλά τον σταματά τελευταία στιγμή ο Χάρης. Ο Θοδωρής φεύγει τσατισμένος. Ο Χάρης περιμένει να βεβαιωθεί πως έχει απομακρυνθεί και έπειτα τα «χώνεν» στον άστεγο.

ΧΑΡΗΣ: Ρε μαλάκα τι είναι αυτά; Είπαμε να τα πηγαίνετε καλά μέχρι το τελικό «δείπνο». Θες να προδωθούμε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ίσα ίσα εγώ το παίζω φυσικά ρε βλάκα. Οι τσακωμοί μεταξύ φίλων είναι συνηθισμένο πράμα. Εσύ ταράχτηκες σα γυναικούλα μόλις σε είπε «σπιούνε»

ΧΑΡΗΣ: Ε, είπα μήπως μας ψηλιάστηκε.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Από που και ως που; Αφού είμαστε ηθοποιάρες! Εγώ δηλαδή.

Μικρή παύση. Ο Χάρης στέκεται σκεπτικός. Τρέμουν τα χέρια του νευρικά.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τι σε έπιασε πάλι;

ΧΑΡΗΣ: Τίποτα καλά είμαι...

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τότε γιατί τρέμεις σα κομπρεσέρ.

ΧΑΡΗΣ: Αγχώθηκα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άντε πάλι. Το θες ή δε το θες δικό σου το μαγαζί;

ΧΑΡΗΣ: Το θέλω.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τότε βούλωσε το και συνέχισε το σχέδιο μας. Πάω έξω τώρα να του ζητήσω συγγνώμη και να του κλαφτώ για να

μονιάσουμε. Το φαγητό έχει ροδοψηθεί και σε λίγο θα είναι έτοιμο για σερβίρισμα εντάξει;

ΧΑΡΗΣ: Εντάξει.

Ο άστεγος πειρατής πηγαίνει προς την πόρτα.

ΧΑΡΗΣ: Αυτά με τις βάρκες που λέγατε τι ήταν;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Το τέλειο δόλωμα. Πρώτα τον πλησιάζεις φιλικά. Του κλαιγεςαι για τη ζωή σου, για τη μάνα σου που πέθανε όταν ήσουν τεσσάρων, τον κάνεις να σε λυπηθεί. Μετά του κάνεις όλα τα κέρφια, τον εκθειάζεις, του κάνεις κοπλιμέντο για το καινούργιο του ριγέ πουκάμισο... κερδίζεις την εύννοια του. Έπειτα του δείχνεις ότι τον νοιάζεσαι. Τον ρωτάς τι κάνει, αν χρειάζεται βοήθεια, αν το δόντι που τον πονά είναι σάπιο ή απλώς χρειάζεται μασέλα. Του δείχνεις πως είσαι εκεί για αυτόν. Ύστερα σε θεωρεί έμπιστο. Σε αφήνει να κοιμάσαι στο χώρο του και να τρως τζάμπα. Του καλύπτεις το κενό της μοναξιάς, γίνεσαι ο πιστός του σκύλος -πάντα μικρόσωμη ράτσα- για να μην του προκαλείς φόβο. Σε θεωρεί οικείο. Δικό του άνθρωπο. Οικογένεια, δηλαδή συνήθεια, δηλαδή ανάγκη. Τότε είναι η κατάλληλη στιγμή για να του προτείνεις να στήσετε μαζί μια μπίζνα. Του τάζεις λίγα στην αρχή και έπειτα πολλά. Όσο πιο πολύ του φουσκώνεις τα μυαλά τόσο περισσότερο αχόρταγος θα γίνεται. Όταν πέσουν τα πρώτα φράγια, τότε κανείς δε μπορεί να κάνει πίσω. Τον έχεις υποχείριο σου. Τα λεφτά -ειδικά αυτά που βγαίνουν παράνομα- είναι ο καλύτερος τρόπος για να κρατήσεις κάποιον δέσμιο σου. Είναι το κοινό σας μυστικό, σα να τα έχεις με παντρεμένη και να φοβάστε μη το μάθει ο άντρας της. Το χρήμα βασιλεύει. Το χρήμα διοικεί. Το χρήμα, το χρήμα, το χρήμα!

ΧΑΡΗΣ: Είσαι σίγουρα κομμουνιστής;

Γελάει ειρωνικά. Φεύγει. Ο Χάρης σηκώνει το σκασμένο μπαλόνι από το πάτωμα. Το κοιτά. Σιγοτραγουδά στίχους από το "last Christmas". Τα φώτα σβήνουν αργά.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

«Ένα αγόρι που το λέγαν Σάββατο»

Μεσημέρι της ίδιας μέρας. Το μαγαζί είναι άδειο. Ο άστεγος χτυπά την πόρτα. Δεν απαντά κανείς. Κλωτσά με δύναμη και μπαίνει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τρότσι; Μικρέ Λένιν; Είναι κανείς εδώ;

Περίεργο. Συνήθως βρίσκονται στο μαγαζί τέτοια ώρα. Εκτός κι αν λόγω ημέρας είπαν να φάνε κάπου μαζί οικογενειακά. *(Ξεσπά σε γέλια)*

Τι είναι η οικογένεια; Ένα σχέδιο του καπιταλισμού για να μας τρώει χρήματα.

«Μπαμπά, μπαμπάκια! Πάρε μου αυτό το αεροπλανάκι θέλω να πετάξω στο διάστημα, να παίξω μπάλα με το φεγγάρι. Θα γυρίσω σπίτι πριν τις δώδεκα για να σου πω πόσο μαλάκας είσαι και να σου ζητήσω να μου αγοράσεις μία φεράρι για χατίρι της μανούλας, που θα πάθει καρρίνο αν δεν με έχει κοντά της.»

«Μπαμπά, μπαμπάκια! Πάντρεψε με με τον πιο πλούσιο αγόρι του σχολείου. Συμμάχησε με το πεθερούλη σου και άνοιξε ένα εργοστάσιο παραγωγής σοκολατένιων χαρτονομισμάτων. Έτσι, τα χρήματα που θα σου τρώω μπαμπάκια θα έχουν γεύση καιάο.»

Είναι υπέροχο να μην έχεις οικογένεια. Αδέφια που μαλώνουν. Ξαδέρφια που πηδιούνται μεταξύ τους. Θείο αλκοολικό που δέρνει τη θεία σου. Γιαγιά με πάρισον. Παππού με αλτσχάιμερ. Πατέρα διπολικό.

Στο δρόμο που μεγάλωσα ένα πράμα έμαθα: Πως όλα τα κακά ξεκινούν από μια γυναίκα. Μάνα, γκόμενα, αρρώστια και τράπεζα. Όλα τα κακά είναι θηλυκού γένους.

Εγώ, από όλες τις μέρες τις εβδομάδας επέλεξα να γεννηθώ Σάββατο. Και να μου το θυμηθείς πως Σάββατο θα πεθάνω. Οι μέρες τις εβδομάδας είναι γκόμενες και δεν τις γουστάρω. Η Δευτέρα, Η Τρίτη, Η Τετάρτη... Ενώ ΤΟ Σάββατο; Κρατάει την ουδετερότητα του και δε μπλέκεται με φύλα και ιστορίες. Κρατάει τη διαφορετικότητα του ανάμεσα σε έξι γυναίκες. Είναι μόνο του σαν εμένα...

Πηγαίνει προς την πόρτα. Βλέπει ξανά την αφίσα της Λόρεν.

Κοίτα κούκλα, τα αφεντικά σου τα συμπαθώ και γι' αυτό τα βοηθάω να αλληλοφαγωθούν. Καλύτερα να πας από χέρι αδερφικό παρά να μπλέξεις με καμία σαν και του λόγου σου και να βασανίζεσαι μια ζωή σωστά; Αλληλεγγύη κούκλα. Άντε καλή χώνεψη

Καθώς βγαίνει από τη σκηνή, βγάζει το κινητό πληκτρολογεί έναν αριθμό.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

«Συνταγές μαγειρικής»

Στη μία άκρη της σκηνής ο Άστεγος πειρατής και στην άλλη ο Χάρης, μιλούν μεταξύ τους στο κινητό. Στο κέντρο της σκηνής, ο Θοδωρής, μεθυσμένος, προσπαθεί να τηλεφωνήσει στον Χάρη αλλά συνεχώς βγαίνει η γραμμή κατειλημμένη. Ανάμεσα στον τηλεφωνικό διάλογο παρεμβάλλονται οι βρισιές του Θοδωρή.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Κοτόπουλο ή χοιρινό;

ΧΑΡΗΣ: Καλύτερα χοιρινό. Το κοτόπουλο δεν το τρώει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μοσχάρι;

ΧΑΡΗΣ: Γενικά δεν τρώει ζώα. Τα λυπάται.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Το γουρουνι δεν είναι ζώο;

ΧΑΡΗΣ: Είναι. Απλώς όταν μαγειρεύεται δεν του θυμίζει ζώο.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Στη γεύση;

ΧΑΡΗΣ: Στην όψη. Δε θέλει αυτό που υπάρχει στο πιάτο του να θυμίζει ζώο. Σιχαινεται. Του προκαλεί θλίψη η ιδέα ότι τρώει νεκρή σάρκα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δεν είναι νεκρή, μαγειρεμένη είναι.

ΧΑΡΗΣ: Κάποιος σκότωσε ένα πλάσμα για να το φάμε εμείς. Αυτό το ονομάζει φόνος.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτό ονομάζεται τροφική αλυσίδα.

ΧΑΡΗΣ: Ούτε ψάρια τρώει. Μόνο καλαμαράκια τηγανητά.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Λαχανικά τρώει;

ΧΑΡΗΣ: Τα πάντα εκτός από μαρούλι. Του θυμίζει την αδερφή μας.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Έχετε αδερφή;

ΧΑΡΗΣ: Θα είχαμε. Έκτρωση.

Μικρή παύση. Ακούγονται τα βρισίδια του Θοδωρή. “σήκωσε το γαμημένο τηλέφωνο Χάρη”

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τα μαρούλια τα λυπάται;

ΧΑΡΗΣ: Απλώς τα βλέπει με τρυφερότητα. Ιδίως τα σγουρά μαρούλια, του θυμίζουν εκείνες τις κοπέλες που πέθαναν νέες και παρθένες και τις θάβουν με το νυφικό.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ουάου.. Μακάρι να έδειχνε την ίδια ευαισθησία και για τους ανθρώπους.

Ακούγονται οι βρισιές του Θοδωρή “σήκωσε το ρε Χάρη που μιλάς τόση ώρα”.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Λοιπόν, το μενού μας είναι έτοιμο. Πατάτες με μπριζόλα στο φούρνο και πράσινη σαλάτα ρόκα - σπανάκι με φράουλες και γραβιέρα. Λευκό κρασί ημίγλυκο και τάρτα κεράσι. Τι λες;

ΧΑΡΗΣ: *(Ξεσπά σε κλάματα)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τι έγινε;

ΧΑΡΗΣ: Είναι το τέλειο γεύμα για να σκοτώσεις κάποιον. *(Κλαίγοντας)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ευχαριστώ. Έβάλα τα δυνατά μου.

ΧΑΡΗΣ: Δε θέλω. Δε θέλω να σκοτώσω τον αδερφό μου.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Άντε πάλι... Πρώτα απ' όλα δε θα τον σκοτώσεις. Θα τον δηλητηριάσεις. Θα φύγει χορτάτος. Θα σε ευγνωμονεί για αυτό το δείπνο.

ΧΑΡΗΣ: Δε θέλω να του κάνω κακό. Το μετάνιωσα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αρχισες πάλι; Τόσο καιρό ετοιμάζουμε την τέλεια εκδίκηση και τώρα κάνεις πίσω;

ΧΑΡΗΣ: Δε μπορώ να του το κάνω αυτό. Είναι αδερφός μου.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτός όταν σε ταπεινώνει, όταν σου φέρεται λες και είσαι σκουπίδι, σκέφτεται ότι είσαι αδερφός του; Πάω στοίχημα ότι αν ήσουν μαρούλι ή κότα θα σε έτρωγε ευχαρίστως και δε θα ένιωθε καμία ενοχή γι αυτό. Και μη ξεχνάς τη μαμά σου. Το κάνεις για να αναπαυτεί η ψυχή της.

ΧΑΡΗΣ: Η μαμά μου δε θα ζητούσε ποτέ να τον σκοτώσω.

Ακούγονται οι βρισιές του Θοδωρή.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εκείνος την σκότωσε.

ΧΑΡΗΣ: Η μαμά μου αυτοκτόνησε.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Επειδή τον είχε γιο.

ΧΑΡΗΣ: Είχε και εμένα γιο όμως.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ακόμα χειρότερα. Της το χρωστάς. Αν τον σκοτώσεις θα του κάνεις χάρη. Πίστεψε με. Η καλύτερη κατάληξη αυτού του ανθρώπου σε ζωντανή εκδοχή θα είναι ισόβια κάθειρξη σε κάποια φυλακή της επαρχίας. Θα τον βάλουν μέσα για χρέη. Ίσως σκοτώσει κάποιον άνθρωπο από τα νεύρα του. Ίσως και σένα (*Ο Θεωρητής στο κέντρο της σκιητής χτυπά με δύναμη το τηλέφωνο στο πάτωμα*) Έλα να τον δηλητηριάσουμε. Θα ηρεμήσεις και συ και αυτός και η μαμά σου. Θα κρατήσεις το μαγαζί δικό σου. Θα το ξεχρεώσεις και θα κάνεις τη ζωή που ονειρεύεσαι.

ΧΑΡΗΣ: Δε μπορώ να κάνω τίποτα χωρίς αυτόν.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εκείνος σε έκανε να το πιστεύεις αυτό. Είσαι περισσότερο ικανός απ' όσο πιστεύεις. Σκότωσε τον. Απέδειξε στον εαυτό σου ότι μπορείς να ζήσεις χωρίς ψεύτικους σωτήρες.

Μικρή παύση. Ο Χάρης κοιτά το κινητό του.

ΧΑΡΗΣ: Σε κλείνω. Έχω δεύτερη γραμμή.

Ο άστεγος φεύγει από τη σκηνή και ο Χάρης σηκώνει το τηλέφωνο.

ΧΑΡΗΣ: Παρακαλώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι παρακαλείς βρε μαλάκα! Που είσαι τόση ώρα; Έχω γαμηθεί στην αναμονή.

ΧΑΡΗΣ: Συγγνώμη, είχα ένα σημαντικό τηλεφώνημα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γκομενίτσα;

ΧΑΡΗΣ: Περίπου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άντε καλά. Θα ρθεις το βράδυ στο μαγαζί; Κάλεσα και τον άστεγο. Χριστούγεννα είναι. Ας το γιορτάσουμε όλοι μαζί σαν οικογ...

ΧΑΡΗΣ: Θα ρθω.

Σβήνουν αργά τα φώτα. Ο Χάρης γονατίζει και ξαπλώνει στο πάτωμα σε στάση εμβρύου. Ακούγεται η φωνή του Θεωρητή " Πάντως πολύ χάρη που μιλούσες με κοπέλα, έχεις να γαμήσεις από τότε που σε βίβαμε ακριβό ούισκι στο μαγαζί " Γελάει υστερικά.

Σβήνουν τα φώτα

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

«Μόνο οι ένοχοι σκύβουν το κεφάλι»

Το βράδυ της ίδιας μέρας Τα δύο αδέρφια βρίσκονται στο μαγαζί. Ο Θοδωρής βλέπει στην τηλεόραση ένα βραζιλιάνικο σήριαλ. Δείχνει απορροφημένος. Μπαίνει ο Χάρης κρατώντας ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο.

ΧΑΡΗΣ : Μπορείς σε παρακαλώ να με βοηθήσεις; (ακουμπώντας κάτω το δέντρο)

Από την τηλεόραση : “όχι Φερνάντο, μη”

ΘΟΔΩΡΗΣ : Μμμμ. (συγκαταβατικά)

ΧΑΡΗΣ: Πάλι αυτή τη βλακεία βλέπεις; (κοιτώντας την τηλεόραση)

ΘΟΔΩΡΗΣ : Μμμμ.

Από την τηλεόραση : “Μη με αφήσεις Φερνάντο. Σκέψου το αγέννητο παιδί μας”

Ο Χάρης, λέει την ατάκα του αγέννητου παιδιού, μαζί με τον ήρωα στην τηλεόραση. Σα να την έχει ακούσει πολλές φορές.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Μη φύγεις γαμώτο! (Σα να το ζει ο ίδιος)

Από την τηλεόραση: “Φερνάντο σε αγαπώ. Σκέψου το αγέννητο παιδί μας”

Ξανά λέει την ατάκα με ύφος ο Χάρης.

ΧΑΡΗΣ: Παίζει μόνο εσύ να βλέπεις αυτό το έπτρωμα. Απορώ πως δεν το έχουν κόψει ακόμα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχω αγοράσει τα επεισόδια σε dvd.

Η ηρωίδα κλαίει υστερικά από την τηλεόραση.

ΧΑΡΗΣ: Α, καλά. Δε μου λες, θα βάλεις ένα χεράκι να στολίσουμε το δέντρο; Θα περάσουν οι γιορτές και ακόμα δε θα έχουμε νιώσει λίγο Χριστούγεννα.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Καλά τώρα το θυμήθηκες;

ΧΑΡΗΣ: Ναι τώρα! Άντε ξεκουνήσου. Έλα να το στολίσουμε μαζί. Όπως όταν ήμασταν παιδιά.

Ο Θοδωρής σηκώνεται αργά, παρατηρώντας προσηλωμένα το σήριαλ. Η ηρωίδα εξακολουθεί να κλάει και να γελάει μαζί.

Ο Χάρης ανοίγει τα κλαδιά του δέντρου.

ΧΑΡΗΣ: Για επτά ευρώ μια χαρά την κάνει την δουλειά του. Το είχε σε προσφορά το σουπερ μάρκετ. Τέλος σεζόν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: μμ. (*Συγκαταβατικά αλλά κοιτώντας τηλεόραση*)

ΧΑΡΗΣ: Λοιπόν ξεκόλλα από αυτή τη μαλακία. Κλειστο ή βάλε να δούμε τίποτα εορταστικό. Να μπορούμε λίγο στο κλίμα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μα καλά τι σε έπιασε ξαφνικά.

Από την τηλεόραση: “Είσαι γελασμένος αν πιστεύεις ότι τελειώσαμε έτσι εύκολα. Είμαι φίδι εγώ. Θα σου βγάλω τα μάτια. Φσος (μίμηση επίθεσης φιδιού)

ΧΑΡΗΣ: Απλώς αποφάσισα πως θέλω να ζω το τώρα.

Μικρή Παύση

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξεκίνησες πάλι αντικαταθλιπτικά;

ΧΑΡΗΣ: Ξεκίνησα να με αγαπώ.

Από την τηλεόραση: “Θα σου πω το αίμα Φερνάντο”

Μικρή σιωπή. Ο Χάρης πίνει τη μπίρα και κάθεται πίσω από το μπαρ. Ο Θοδωρής βλέπει το σήριαλ. Από την τηλεόραση ακούγεται: “Κοίτα με στα μάτια Φερνάντο. Μόνο οι ένοχοι σκύβουν το κεφάλι” Στο άκουσμα της ατάκας, ασυναίσθητα ο Χάρης σκύβει το κεφάλι. Ο Θοδωρής τον κοιτάει και γελάει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μιμείσαι τον Φερνάντο;

ΧΑΡΗΣ: Όχι, όχι απλώς...

ΘΟΔΩΡΗΣ: ;;;

ΧΑΡΗΣ: Θεε να μου κάνεις μια αγκαλιά;

Ο Θοδωρής πλησιάζει αργά και επιφυλακτικά. Ο Χάρης πέφτει πάνω στην αγκαλιά του, ξεσπά σε κλάματα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μήπως να πάρεις αντικαταθλιπτικά;

ΧΑΡΗΣ: Σταμάτα να το κάνεις αυτό. (*Τον σπρώχνει*) Σταμάτα να γαμάς την κάθε ουσιαστική στιγμή. Δεν έχω το δικαίωμα να κάνω μια αγκαλιά στον αδερφό μου; Αύριο μπορεί να πεθάνουμε Τέο. Μπορεί να βγούμε στο δρόμο και να μας πατήσει μια νταλίκια. Ή να μας τσιμπήσει κάποιο φίδι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φίδι τέτοια εποχή;

ΧΑΡΗΣ: Υπάρχουν πολλά αόρατα φίδια ανάμεσα μας. Μπορεί την ώρα που κοιμόμαστε να μας τσιμπήσουν. Η ανάσα μας θα κοπεί, η καρδιά μας θα σταματήσει να χορεύει και το δέρμα μας θα σαπίσει. Το δόντια μας θα γίνουν σκουλαρίκια για τα σκουλήκια και τα μάτια μας τροφή για το χώμα. Γι' αυτό σου λέω. Σταμάτα να κρινείς. Νιώσε. *(Βάζει το χέρι του Θοδωρή στην καρδιά Μικρή αμήχανη σιωπή.*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Συγγνώμη απλώς δεν.. *(Σκύβει το κεφάλι)*

'Ακου έχω να σου πω κάτι σημαντικό. *(Αλλάζοντας θέμα)*

Ο άστεγος πειρατής είναι...

ΧΑΡΗΣ: Λίγο μαλάκας;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο σωτήρας σου!

Ο Χάρης τον κοιτά με απορία και έπειτα ξεσπά σε υστερικά γέλια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μου έκανε μία πρόταση

ΧΑΡΗΣ: Σκέφτεται κιόλας; *(Προσπαθεί να ηρεμήσει από τα γέλια κάνοντας παράλληλα τον αδιάφορο)*

Μικρή παύση. Ακούγεται μόνο το γέλιο του Χάρη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Παράνομο εμπόριο μεταναστών.

ΧΑΡΗΣ: Τρελάθηκες;

ΘΟΔΩΡΗΣ: ΤΑ φράγκα.

ΧΑΡΗΣ: Θα σας βάλουν μεσα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θα σωθούμε!

Μικρή σιωπή. Και πάλι από την τηλεόραση "Σκύψε το κεφάλι Φερνάντο. Γλύψε το πάτωμα σκουπίδι. Αυτό σου αξίζει"

ΧΑΡΗΣ: Παίζουμε το παιχνίδι μας;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αλήθεια τώρα;

ΧΑΡΗΣ: Έχουμε πολύ καιρό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Λες;. *(Διστακτικά)*

ΧΑΡΗΣ: Λέω.

Τα δύο αδέρφια, ξεκινούν να παίζουν το παιχνίδι "ο,τι βρέξει ας κατεβάσει". Οι κανόνες είναι να λένε το πρώτο πράγμα που τους έρχεται στο κεφάλι, συνεχίζοντας ο ένας τη σκέψη του άλλου. Είναι ένα παιχνίδι που το παίζουν από παιδιά, στην ενήλικη τους ζωή καταφεύγουν σε αυτό όταν θέλουν να αποφορτιστούν και να χαλαρώσουν.

ΧΑΡΗΣ: Να ξεκινήσω εγώ;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξεκίνα.

Κάθονται στις καρέκλες αντικριστά. Ξεκινά το παιχνίδι.

ΧΑΡΗΣ: Έχω μια τύψη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχω μια θλίψη.

ΧΑΡΗΣ: Δε νιώθεις πλήξη;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μία σφεντόνα.

ΧΑΡΗΣ: Μία κορώνα

ΘΟΔΩΡΗΣ: Νεκρή μητέρα

ΧΑΡΗΣ: Χωρίς πατέρα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βουνά που κλαίνε.

ΧΑΡΗΣ: Είσαι η μαμά σου;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είμαι ο μπαμπάς σου.

ΧΑΡΗΣ: Θεε να με χάσεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θεε να με σπάσεις.

ΧΑΡΗΣ: Δε με πιστεύεις.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε με χωνεύεις.

ΧΑΡΗΣ: Θα με σκοτώσεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θα με προδώσεις.

Μικρή παύση.

ΧΑΡΗΣ: Το πουλί που ξέχασε να κολυμπήσει στο φράχτη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έσπασε το πόδι του.

ΧΑΡΗΣ : Και φόρεσε τα φτερό του στο λαιμό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κρεμάστηκε.

ΧΑΡΗΣ: Πετώντας.

ΘΟΔΩΡΗΣ : Κρεμάστηκε πετώντας.

ΧΑΡΗΣ: Πέθανε ελεύθερο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έφαγε ένα μπώλ ουρανό

ΧΑΡΗΣ: Και ύστερα ψιθύρισε στη ραχοκοκαλιά του

ΘΟΔΩΡΗΣ: Με αγαπάς ακόμα;

Πάυση. Τα αδέρφια κοιτούνται έντονα. Αγκαλιάζονται. Μπαίνει απότομα ο άστεγος.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

«Δείπνο ηλιθίων»

Ο άστεγος, εισβάλλει στη σκηνή κρατώντας μία μεγάλη πιατέλα φαγητού.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Συγγνώμη που διακόπτω αυτή την τρυφερή σκηνή αλλά είναι ώρα για μάσα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μη μου πεις ότι μαγειρέψες για μας; Με συγκινείς.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Πρώτη φορά με καλούν σε ρεβεγιόν. Με άδεια χέρια θα ερχόμουνα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Για να δω τι καλό μας έφερες (*Κάνει να δοκιμάσει*)

ΧΑΡΗΣ: Όχι μη! (*Τον τραβάει πίσω*)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι έγινε;

ΧΑΡΗΣ: Τίποτα. Απλώς... Απλά... Δεν έχεις πλύνει τα χέρια σου. Είναι χειμώνας σέρνονται ιώσεις, γρίπες, χολέρες. Πήγαινε στο μπάνιο να πλυθείς γιατί πάω στοίχημα ότι τα μικρόβια κάνουν πάρτι στην παλάμη σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άσε μας ρε Χαρούλη, εδώ έχω να λουστώ από πρόπερσυ τα Χριστούγεννα αυτό σε πείραζε; Φέρε εδώ να δοκιμάσω.

ΧΑΡΗΣ: ΟΧΙ! Μην είσαι λαίμαργος. Πρώτα να κάνουμε την προσευχή μας. Να ευχαριστήσουμε το θεό για αυτό το... θαυμάσιο γεύμα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αφού δε πιστεύω στο θεό.

ΧΑΡΗΣ: Στο βούδα τότε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Σιγά μη κάνουμε και θυσία στο Δία. Άστον τον άνθρωπο να φάει! (*Του κάνει νόημα «είσαι βλάκας»*)

ΧΑΡΗΣ: Τουλάχιστον να στρώσω το τραπέζι. Ας είναι όμορφο το τελευταίο του δείπνο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί τελευταίο; Θα πεθάνω και δεν το ξέρω; (*Γελάει*)

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Θα πεθάνει και ΔΕΝ το ξέρει;!

ΧΑΡΗΣ: Τελευταίο λέγοντας, για αυτό το χρόνο. Αυτό το έτος. Αυτή τη χρονιά. Το μήνα. Την εβδομάδα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μήπως και την χιλιετία; Τέο, μπορείς να φέρεις αγορι μου μερικά πιάτα, να φάμε σαν άνθρωποι; Τον αδερφό σου βλέπω τον έπιασαν τα υπαρξιακά του πάλι...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αμέσως. Μην τον παρεξηγείς. Βλέπει πολλά ντοκιμαντέρ με εξωγήινους τελευταία.

Φεύγει. Πηγαίνει πίσω από το μπαρ.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Έτσι και μας καταλάβει αλίμονο σου! *(Σιγανά)*

ΧΑΡΗΣ: Δε μπορώ. Δεν μπορώ να το κάνω. Τρέμουν τα χέρια μου!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θα φέρω το σερβίτσιο της θείας Ευανθίας. Είναι από την προίκα της μαμάς. *(Φωνάζει απο μέσα)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Φέρε ό,τι θες καλό μου! Εμείς και σε λαδόκολλα τρώμε. *(Φωνάζει)*

Λοιπόν, στάσου στο ύψος σου μικρέ. Πάιρνε βαθειές ανάσες. Εισπνοή. Εκπνοή.

ΧΑΡΗΣ: Προσπαθώ. *(Παίρνει ανάσες)*

Βγαίνει ο Θοδωρής κρατώντας ένα δίσκο με πιάτα και ποτήρια.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Καλώς τον!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι δες λεπτοδουλειά. *(Του δείχνει ένα πιάτο)* Δες το παγόνι ζωγραφισμένο στο χέρι σαν αλήθινό δεν είναι;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Μόνο αληθινό; Αυτό ήδη κελαηδάει καλέ μου!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτός γιατί ξεφυσάει;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Α, μη του δίνεις σημασία. Είναι από τη συγκίνηση που θα δοκιμάσει πρώτη φορά τη μαγειρική μου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Λοιπόν καθόμαστε;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Φυσικά!

Ο Χάρης σωριάζεται στο τραπέζι. Ο Θοδωρής στρώνει τα σερβίτσια και κάθεται στο κέντρο. Ο Άστεγος ξεκινά το σερβίρισμα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δεξιά το έβαλα το φαρμάκι ή αριστερά *(Μουρμουρίζει)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι λες;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τίποτα, λέω δεξιά να έβαλα το ποτήρι με το κρασί σου ή αριστερά...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, δώσε μου όποιο θες δε σιχαίνομαι. Αρκεί να πίνεται μόνο και να μην είναι κανένα δηλητήριο. *(Γελάει σα να είπε αστεϊάκι)*

ΧΑΡΗΣ: Δηλητήριο; Ποιος; Που; Ξέρεις κάτι που δε ξέρουμε; *(Πετάγεται όρθιος)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Κάτσε κάτω χριστιανέ μου. Χιούμορ κάνει ο άνθρωπος. Αμάν βρε Θοδωρή, πολύ φοβιτσιάρης μας βγήκε αυτός ο αδερφός σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Άστα χέστης από μικρός. Έχεις ακούσει που λένε “χαροτρόμαξα”; Από το Χάρη βγήκε.

ΧΑΡΗΣ: Πολύ αστείο, γελάσαμε!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αμάν βρε Χαρούλη, μια παρέα είμαστε όλοι, πλάκα κάνουμε. Μη μας σκοτώσεις κιόλας!

ΧΑΡΗΣ: Να σας σκοτώσω; Εγώ; Γιατί; Τι λόγο έχω;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τρόπος του λέγειν.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τρόπος του πίνειν. Λοιπόν σερβίρω. Άντε ελάτε να τσουγκρίσουμε.

Δίνει τα ποτήρια με το κρασί.

ΧΑΡΗΣ: Είναι σίγουρα αυτό το δικό μου ποτήρι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αμάν πια με αυτή την μικροβιοφοβία σου!

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δικό σου είναι.

ΧΑΡΗΣ: Σίγουρα;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Θα φανεί στη νεκροψία.

ΧΑΡΗΣ: Τι; *(Πετάγεται όρθιος)*

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Πλάκα κάνω, κάτσε κάτω.

Ο Χάρης παίρνει μια βαθειά ανάσα και κάθεται στο τραπέζι. Ο Άστεγος σερβίρει το φαγητό στα πιάτα και κάθεται και αυτός.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Λοιπόν μια πρόποση. Σε τι να ευχηθούμε;

ΧΑΡΗΣ: Στην παγκόσμια ειρήνη;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Σε ρεβεγιόν είμαστε αγόρι μου όχι στα καλλιστεία. Λοιπόν, ας πιούμε στη φιλία. Στη φιλία, της οποίας τα δεσμά μας ενώνουν και μας έφεραν απόψε εδώ σε τούτο το γιορτινό τραπέζι, να φάμε και να πιούμε μέχρι σκασμού.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στην υγεία μας!

Τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους. Λίγο πριν πιουν, ο Χάρης ξεσπά σε κλάματα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Τι έγινε πάλι ρε Χαρούλη;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μήπως δεν ήταν αυτό το ποτήρι σου; Θεε το δικό μου;

ΧΑΡΗΣ: Ποτέ! Ποτέ δεν υπήρξαμε πιο αγαπημένοι. Πιο ουσιαστικά δεμένοι από αυτήν εδώ την στιγμή. Είναι αμαρτία να φύγεις έτσι αδερφέ μου. *(Πέφτει στην αγκαλιά του κλαίγοντας)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν εννοείς τα δρομολόγια που θα κάνω με τους πρόσφυγες, θα φεύγω για λίγες ημέρες μόνο. Μπορείς να έρχεσαι μαζί μου αν το θες.

ΧΑΡΗΣ: Δε θέλω να σε χάσω...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μα δε πηγαίνω και στον άλλο κόσμο βρε Χάρη!

Ο Χάρης κλαίει ακόμα πιο δραματικά, ο άστεγος πειρατής τους χωρίζει απότομα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Λοιπόν, λοιπόν φτάνουν παρακαλώ τα κλάματα. Γιορτή έχουμε. Ελάτε να συνεχίσουμε το τραπέζι. Κάτσε κάτω Χάρη.

ΧΑΡΗΣ: Δεν κάθομαι πουθενά. Είσαι αλήτης.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Αυτό το ξέρουμε εδώ και χρόνια, αλλά που κολλάει τώρα;

ΧΑΡΗΣ: Προσπάθησες να με χωρίσεις από τον αδερφό μου.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εγώ; Τι είμαι για να σας χωρίσω μεσοτοιχία;

ΧΑΡΗΣ: Θέλει το κακό σου Θεοδωρή. Θέλει να σε σκοτώσει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: ΕΓΩ;! Α, πολλά αστυνομικά βλέπει ο νεαρός τελευταία... Θεοδωρή, μάζεψε σε παρακαλώ τον αδερφό σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Χαρούλη σε έπιασε πάλι μήπως κρίση άγχους; Θεε να σου φέρω το χάπι σου;

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Εγώ νομίζω πως είναι διπολικός. Από τη μια στιγμή στην άλλη τέτοια έκρηξη δεν εξηγείται!

ΧΑΡΗΣ: Μια χαρά είμαι. Καλύτερα από ποτέ. Πες. Πες του αν τολμάς αυτό που σιακάρωναμε. Τολμάς;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι σιαρώνατε; Τι λες δεν καταλαβαίνω.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Ασυναρτησίες. Είναι σε έξαρση τώρα μη του δίνεις σημασία.

ΧΑΡΗΣ: Αυτός ο άνθρωπος προσπάθησε να σε δηλητηριάσει.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: ΕΓΩ;! Έλα Χριστέ, τι άλλο θα ακούσουμε.

ΧΑΡΗΣ: Μου έκανε πλύση εγκεφάλου. Ήθελε να με πείσει πως με μισείς, πως εξαιτίας σου πέθανε η μαμά.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Και ποιος είμαι εγώ για να σε πείσω; Μήπως έγινα πολιτικάντης και δεν το γνωρίζω;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δεν καταλαβαίνω τίποτα.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Δε χρειάζεται να καταλάβεις Θοδωρή μου. Απλώς ο αδερφός σου υποφέρει από έμμονες ιδέες. Του καρφώνεται κάτι στο μυαλό και άντε μετά να του αποδείξεις το αντίθετο.

ΧΑΡΗΣ: Ορκίζομαι στη μάνα μας πως λέω την αλήθει. Ήθελε να σε σκοτώσει. Και γω το ήθελα. Αλλά τώρα δεν το θέλω πια. Το μετάνιωσα.
(Πέφτει στην αγκαλιά του κλαίγοντας)

Συγγνώμη. Συγγνώμη αδερφέ μου. Προσπάθησε να με συγχωρέσεις.
Συγγνώμη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ορκίζεσαι στη μαμά;

Ο Χάρης κάνει νεύμα «ναι» Ο Θοδωρής τον σπρώχνει. Κοιτά σαστισμένος τον άστεγο, κάνει να τον χτυπήσει αλλά λυγίζει. Φεύγει τρέχοντας. Ο άστεγος με σκουμμένο κεφάλι φεύγει και αυτός. Ακούγεται μόνο το γοερό κλάμα του Χάρη που βρίσκεται ξαπλωμένος στο πάτωμα.

Τα φώτα σβήνουν αργά.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

«Δεν υπάρχει κακία, υπάρχουν μόνο νεκρές πεταλούδες»

Λίγες μέρες αργότερα, ο άστεγος πειρατής μεθυσμένος επιστρέφει στο μαγαζί. Είναι άδειο. Έξω από την πόρτα έχει μια ταμπέλα που γράφει "ΠΩΛΕΙΤΑΙ". Ανοίγει την πόρτα και παραπατάει. Κρατά το καπέλο του πειρατή στα χέρια. Ψιθυρίζει λέξεις ακαταλαβίστικες. Πέφτει στο πάτωμα. Κοιτά το κοινό. Σηκώνεται αργά.

ΑΣΤΕΓΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ: Όταν πνίγεται ο άνθρωπος βγάζει μπουρμπουλήθρες. Να, έτσι (Κάνει αφρούς με το σάλιο του.)

Οι μπουρμπουλήθρες είναι οι τελευταίες του σκέψεις. Ποιον αδίκησα, ποιον αγάπησα, γιατί έβαψα το ταβάνι του σπιτιού μου πράσινο... Λένε πως αν πνιγείς στη θάλασσα, υπάρχει πιθανότητα να καταπιεί κάποιο ψάρι τις σκέψεις σου. Και τότε την έβαψες. Το ψάρι θα σε ρβιριστεί ψητό ή τηγανητό στο πιάτο και όποιος το φάει θα μάθει τι καλό κουμάσι είσαι. Τι σιατάνθρωπος είσαι. Εγώ. Είμαι; Κακός; (Βουρκώνει)

Τρότσκιιιι (Φωνάζει) Τρότσκιιιι! Μην εμπιστεύεσαι τον Στάλιν.

Πέφτει κάτω.

Δεν υπάρχουν ιδέες. Δολοφονούνται. Δε μπορείς να εμπιστευτείς κανένα. Ο Στάλιν σκότωσε τον Λένιν. Ή το αντίθετο; Πάντως δεν ήμουν εγώ. Εγώ είμαι αθώος. Σκέφτομαι. Σκέφτομαι κακά πράγματα για εσάς αδέρφια μου. Κάνω άσχημες σκέψεις. Τόσο άσχημες που δε θα καταδεχτεί κανένα ψάρι να τις φάει. Κανένα πλάσμα. Εγώ; Ποιος είμαι;

Μικρή παύση. Ηρεμεί από το παραλήρημα.

Είμαι ο γκόμενος της πεταλούδας. Στο δημοτικό είχα μια φίλη τη Μαρία. Ήταν μισή κορίτσι μισή πεταλούδα. Δεν μπορούσε να περπατήσει, μπορούσε μόνο να πετάξει. Μια μέρα όταν γυρνούσαμε από το σχολείο, την είχα πάρει αγκαλιά για να τις δείξω το δέντρο. Το δέντρο που θα ζούσαμε όταν θα παντρευόμασταν. Ανέβασα τη Μαρία στο δέντρο, το κλαδί έσπασε, η Μαρία έπεσε στο έδαφος, το κεφάλι της Μαρίας έπεσε στο χώμα, τα μυαλά της

Μαρίας χύθηκαν στο χορτάρι, το αίμα της Μαρίας πότισε τα λουλούδια και η ψυχή της Μαρίας πέταξε. Έτσι. Σαν πεταλούδα. Δε πέθανε. Μόνο πέταξε.

«Κακός. Κακός. Είσαι κακό παιδί. Κακό. Την σκότωσες. Είσαι κακός. Εσύ φταις» (Με παιδική φωνή)

Μικρή παύση.

Πιστεύω, πως η Μαρία, πίνει τώρα καφέ, σε κάποια γειτονιά μαζί με τον Τρότσκι και τον Στάλιν. Συζητούν για ιδέες, για πολιτική, για όνειρα. Η Μαρία είναι ειδική στα όνειρα. Ίσως μάλιστα καταφέρει να τους μονοιάσει. Δε ξέρω αν υπάρχει φιλία ανάμεσα στους ανθρώπους. Ξέρω όμως ότι υπάρχει σίγουρα ανάμεσα στις νεκρές πεταλούδες.

Κάνει να φύγει και γυρνάει απότομα. Φορα το καπέλο του πειρατή και κάνει μία υπόκλιση.

Το όνειρο της Μαρίας ήταν να γίνει θάλασσα. Μπλε και απέραντη. Και γω θα γινομουνα ο πειρατής που θα δάμαζε τα κύματα της.

Δε βαριέσαι. Ίσως σε κάποια άλλη ζωή. Ίσως.

Φεύγει παραπατώντας.

Σβήνουν τα φώτα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

«Ο,τι βρέξει ας κατεβάσει»

Μερικούς μήνες αργότερα. Τα δύο αδέρφια βρίσκονται στο μπαρ. Πίνουν μπύρες και συζητούν. Επικρατεί ήρεμο και ευδιάθετο κλίμα. Ο χώρος είναι βρώμικος. Στο πάτωμα υπάρχουν σκουπίδια και άδεια μπουκάλια. Φαίνεται πως έχουν καιρό να καθαρίσουν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχεις τσιγάρο;

ΧΑΡΗΣ: Ναι.

Ο Χάρης του δίνει τσιγάρο. Ο Θοδωρής το ανάβει και φυσάει τον καπνό με ευχαρίστηση.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κάνε και συ ένα.

ΧΑΡΗΣ: Μπα. Αφού δε καπνίζω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτή η συνήθεια σου, να κουβαλάς πακέτο μαζί ενώ δε καπνίζεις μπορεί να με τρελάνει.

ΧΑΡΗΣ: Μπορεί κάποιος να μην έχει ή να του έχουν τελειώσει. Γιατί να μη κεράσω ένα τσιγαράκι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτή η φιλευσπλαχνία σου οδήγησε το μαγαζί μας στη χρεοκοπία. Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε με αυτό το θέμα. Οι μέρες περνάνε.

ΧΑΡΗΣ: Αφού είπαμε να το πουλήσουμε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τόσους μήνες είδες να δείχνει κανείς ενδιαφέρον; Μόνο ένας κύριος τηλεφώνησε αλλά μόλις του είπαμε την τιμή εξαφανιζόλ.

ΧΑΡΗΣ: Μήπως τότε να ρίχναμε λίγο την... *(Τον διακόπτει)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ούτε να το σιέφτεσαι. Και λίγα ζητάμε για τέτοιο παλατάκι.

Μικρή παύση. Ο Χάρης αποφασίζει να καπνίσει. Ανάβει τσιγάρο και βήχει σαν πρωτάρης. Κοιτιούνται. Γελούν

ΘΟΔΩΡΗΣ: Παίζουμε;

ΧΑΡΗΣ: Όντως; Συνήθως εγώ σε παρακαλάω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι αλλά τώρα θέλω. Παίζουμε;

ΧΑΡΗΣ: Παίζουμε.

Τα δύο αδέρφια, ξεκινούν να παίζουν το παιχνίδι "ο,τι βρέξει ας κατεβάσει".

ΧΑΡΗΣ: Οι ψύλλοι σκαρφαλώνουν;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Οι ψύλλοι πετάνε νομίζω.

ΧΑΡΗΣ : Οι ψύλλοι σου πίνουν το αίμα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όπως ο...

ΧΑΡΗΣ: Μην το πεις (Τον διακόπτει απότομα)

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί;

ΧΑΡΗΣ: Δε λέμε ποτέ ονόματα. Βασιικός κανόνας.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Συγγνώμη

ΧΑΡΗΣ: Συγχωρεμένος

ΘΟΔΩΡΗΣ: Συγχώρεση

ΧΑΡΗΣ: Εκκλησία

ΘΟΔΩΡΗΣ: Παπάς

ΧΑΡΗΣ: Αχώνευτος

ΘΟΔΩΡΗΣ: Συγχώνευση

ΧΑΡΗΣ: Καλή χώνευση

ΘΟΔΩΡΗΣ: Χέσιμο

ΧΑΡΗΣ: Ο Λαός

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εμείς

ΧΑΡΗΣ: Εγώ ή εσύ;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Το ίδιο είναι

ΧΑΡΗΣ: Γιατί;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μαζί κάνουμε το εμείς.

ΧΑΡΗΣ: Μπανάλ

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μπανέλα

ΧΑΡΗΣ: Φανέλα

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βαζέλα. Παναθηναϊκέ, Παναθηναϊκέ, Παναθηναϊκέ, μεγάλε και τρανέ!

Τραγουδάει το σύνθημα της ποδοσφαιρικής ομάδας, ο Χάρης τον κοιτά με βλέμμα αποδοκιμασίας. Ο Θοδωρής σταματά και προσπαθεί ξανά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κρύβομαι ή τρέχω;

ΧΑΡΗΣ: Το ίδιο είναι

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί;

ΧΑΡΗΣ: Στο τέλος πάντα σε πατάει μια νταλίκια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πεθαίνω ή ζω;

ΧΑΡΗΣ: Το ίδιο είναι

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί;

ΧΑΡΗΣ: Στο τέλος σε κυνηγάει η χήνα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ή μια χήρα

ΧΑΡΗΣ: Ο μπαμπάς δηλαδή.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η οικογένεια.

ΧΑΡΗΣ: Η μαμά που πάει βόλτα με το ταγκ

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η μικρή χουντίτσα.

ΧΑΡΗΣ: Το κακό

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο Έρωτας ή ο Πόλεμος;

ΧΑΡΗΣ: Το ίδιο είναι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γιατί;

ΧΑΡΗΣ: Στο τέλος πάντα πεθαίνουν οι ρομαντικοί.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η επανάσταση θα ξεκινήσει από το ροζ.

ΧΑΡΗΣ: Μια μέρα θα καταπιώ το πορτατίφ και τότε όλα θα αλλάξουν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θα ζήσω ελεύθερος σε μια φωτεινή κοινωνία.

ΧΑΡΗΣ: Κάθε βράδυ θα βάζω ένα όνειρο με πατάτες στο φούρνο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και θα το κοιτάω.

ΧΑΡΗΣ: Θα περιμένω να φουσκώσει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σαν κέικ.

ΧΑΡΗΣ: Τα κέικ φουσκώνουν

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τα όνειρα ποτέ.

ΧΑΡΗΣ: Παραμένουν στεγνά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όπως τα μαλλιά μου.

ΧΑΡΗΣ: Ή και τα μυαλά μου...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Που τα ξέβρασε ένα κύμα απελπισίας,

ΧΑΡΗΣ: Μια Τετάρτη μεσημέρι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι μέρα είναι;

ΧΑΡΗΣ: Χριστούγεννα.

Μικρή Σιωπή. Ο Χάρης, προσπαθεί να συνεχίσει το παιχνίδι αλλά έχει κολλήσει. Συνειδητοποιεί πως δεν είναι Χριστούγεννα. Συνειδητοποιεί πως πάλι πέρασαν οι γιορτές, πως περνάν τα χρόνια και αυτός δε ζει όσα θέλει να ζήσει. Πριν προλάβει να μιλήσει, πετάγεται ο Θοδωρής...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φοβάμαι...

ΧΑΡΗΣ: Τους ανθρώπους;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τους σκόρους.

ΧΑΡΗΣ: Το ίδιο είναι.

Κοιτιούνται έντονα.

ΧΑΡΗΣ: Τέλος παιχνιδιού. Βαρέθηκα.

Μικρή σιωπή. Ο Θοδωρής θέλει κάτι να πει αλλά διστάζει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο άστεγος πειρατής...

ΧΑΡΗΣ: Τι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι να κάνει άραγε τώρα.

ΧΑΡΗΣ: Τι σε νοιάζει τι κάνει αυτό το ρεμάλι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μήπως ήταν πολύ σιληρό που τον διώξαμε έτσι;

ΧΑΡΗΣ: Το λες εσύ αυτό; Κόντεψε να σε ξεκάνει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε ξέρω... Πονεμένη ψυχή και αυτός... Πιστεύω ότι δεν ήθελε να με βλάψει.

ΧΑΡΗΣ: Α, μπα καθόλου. Απλώς ήθελε να σε δηλητηριάσουμε για να μας φάει το μαγαζί.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κι αν ήθελε απλώς να σε βοηθήσει να ανεξαρτητοποιηθείς;

ΧΑΡΗΣ: Κλείνοντας με στη φυλακή; Θα σε σκότωνε και θα τα έριχνε όλα πάνω μου. Ήταν οργανωμένο το κόλπο του.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε μπορώ να το πιστέψω. Και όλο αυτό το κόλπο με τους μετανάστες, με το εμπόριο... Έδειχνε ότι ήθελε να με βοηθήσει.

ΧΑΡΗΣ: Ρίχνοντας μας στην παρανομία. Καθίκι ήταν.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Περασμένα ξεχασμένα. Έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχουν αληθινές φιλίες στις μέρες μας. Βέβαια οι χειρότεροι φίλοι, είναι οι συγγενείς. Αλλά αυτούς δε μπορείς να τους σκοτώσεις ούτε να τους παγιδεύσεις γιατί το αίμα νερό δε γίνεται. Και άμα κάνεις κακό σε δικό σου άτομο είναι σα να κάνεις κακό στον εαυτό σου τον ίδιο σωστά; Βέβαια η ιστορία άλλα λέει. Αδερφός σκότωσε αδερφή. Αδερφή μαχαίρωσε αδερφό. Κάνιν σκότωσε Άβελ. Είμαστε κτήνη. Έτυχε -ίσως- και μας βάλανε σε ανθρώπινο σώμα για να ξεγελάμε.

Μικρή αμήχανη σιωπή

ΧΑΡΗΣ: Να ανοίξω την τηλεόραση να δούμε τίποτα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και δε το λες τόση ώρα. Έχω σκυλοβαρεθεί. Βάλε καμιά είδηση

Ο Χάρης παίρνει το τηλεκοντρόλ και ανοίγει την τηλεόραση. Τα φώτα χαμηλώνουν και ανοίγει video wall. Βλέπουμε έναν καλοντυμένο κύριο με κουστούμι και γραβάτα να περπατά στη μέση του δρόμου. Τα αυτοκίνητα, τον διασχίζουν σύρριζα. Γίνεται κοντινό πλάνο και βλέπουμε το πρόσωπο του άντρα: είναι ο άστεγος πειρατής. Τα δύο αδέρφια βγάζουν κραυγές ενθουσιασμού. Ο άστεγος συνεχίζει να περπατάει. Σταδιακά τρέχει. Βγάζει από το σακάκι του ένα μπαλόκι, το φουσκώνει και τρέχει κρατώντας το. Ανοίγει τα χέρια του ψηλά με το μπαλόκι να κοιτά προς τον ουρανό και τρέχει ακόμα

πιο γρήγορα. Ακούγεται ένα κορνάρισμα και έπειτα μεγάλος θόρυβος. Το μπαλόκι σκάνει και το video wall κλείνει απότομα. Τα δύο αδέρφια στέκονται μπροστά στο κοινό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πέθανε;

ΧΑΡΗΣ: Πέταξε.

Μικρή παύση

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τελείωσε το έργο;

ΧΑΡΗΣ: Μάλλον.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κρίμα. Πάνω που θα έφερνα ποπ κορν.

ΧΑΡΗΣ: Τελικά τι ήταν κωμωδία ή δράμα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μια μαλακία ήταν μωρέ. Τζάμπα το εισιτήριο.

ΧΑΡΗΣ: Εμένα κάτι μου έμεινε πάντως από όλο αυτό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όπως;

ΧΑΡΗΣ: Όπως... Ε, θα κάνουμε τώρα δραματουργική ανάλυση. Πάμε κάπου να πιούμε μιά μπύρα; Θέλω να αποφορτιστώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ο άστεγος πειρατής...

ΧΑΡΗΣ: Τι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πέθανε;

ΧΑΡΗΣ: Πέταξε.

Κοιτιούνται έντονα, τα φώτα χαμηλώνουν. Τα δύο αδέρφια μαζεύουν τα σκουπίδια από τη σκηνή. Όταν τα φώτα σβήσουν ακούγονται μόνο τα γέλια τους στο σκοτάδι. Το video wall ανάβει και βλέπουμε ένα μεγάλο κόκκινο μπαλόκι να πετάει στον ουρανό.